

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

13. prosince 2007*

Ve věci C-250/06,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Conseil d'État (Belgie) ze dne 17. května 2006, došlým Soudnímu dvoru dne 6. června 2006, v řízení

United Pan-Europe Communications Belgium SA,

Coditel Brabant SPRL,

Société Intercommunale pour la Diffusion de la Télévision (Brutélé),

Wolu TV ASBL

proti

Belgickému státu,

za přítomnosti:

BeTV SA,

* Jednací jazyk: francouzština.

Tvi SA,

Télé Bruxelles ASBL,

Belgian Business Television SA,

Media ad Infinitum SA,

TV5-Monde,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda senátu, U. Lõhmus, J. N. Cunha Rodrigues,
A. Ó Caoimh (zpravodaj) a A. Arabadžev, soudci,

generální advokát: M. Poiares Maduro,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. dubna 2007,

I - 11150

s ohledem na vyjádření předložená:

- za United Pan-Europe Communications Belgium SA, Coditel Brabant SPRL a Wolu TV ASBL F. de Visscherem a E. Cornuem, avocats,

- za Belgian Business Television SA F. Van Elsenem, avocat,

- za TV5-Monde a Media ad Infinitum SA A. Berenboomem a A. Joachimowiczem, avocats,

- za Télé Bruxelles ASBL C. Doutrelepontem a V. Chapoulaudem, avocats,

- za belgickou vládu A. Hubert, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s A. Berenboomem a A. Joachimowiczem, avocats,

- za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

- za portugalskou vládu L. Fernandesem a J. Marques Lopes, jako zmocněnci,

- za vládu Spojeného království T. Harris, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Peretzem, barrister,

- za Komisi Evropských společenství F. Arbaultem a M. Shotterem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 25. října 2007,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 49 ES a 86 ES, přičemž článek 86 ES je ve vzájemném spojení zejména s článkem 82 ES.

- 2 Žádost byla předložena v rámci sporů mezi United Pan-Europe Communications Belgium SA (dále jen „UPC“), Coditel Brabant SPRL, Société Intercommunale pour la Diffusion de la Télévision (Brutélé) a Wolu TV ASBL a belgickým státem ve věci povinnosti, která jim je belgickým státem uložena, šířit v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město televizní programy vysílané některými soukromými subjekty televizního vysílání, které jsou určeny orgány uvedeného státu.

Vnitrostátní právní úprava

- 3 Článek 13 zákona ze dne 30. března 1995 o přenosových sítích televizního vysílání a provozování televizního vysílání v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město (*Moniteur belge* ze dne 22. února 1996, s. 3797, dále jen „zákon z roku 1995“) stanoví:

„Provozovatel, který je oprávněn provozovat síť kabelové televize v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město, je povinen v okamžiku jejich vysílání a v plném rozsahu přenášet následující televizní programy:

- televizní programy vysílané subjekty televizního vysílání veřejné služby spadajícími pod Francouzské společenství a spadajícími pod Vlámské společenství,
- televizní programy vysílané jakýmkoli jinými subjekty televizního vysílání spadajícími pod Francouzské společenství nebo Vlámské společenství, které určí příslušný ministr.“

- 4 Uvedené zákonné ustanovení bylo provedeno vyhláškou ministra ze dne 17. ledna 2001 o určení subjektů televizního vysílání uvedených v čl. 13 druhé odrážce zákona ze dne 30. března 1995 o přenosových sítích televizního vysílání a provozování televizního vysílání v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město (*Moniteur belge* ze dne 2. února 2001, s. 2781, dále jen „vyhláška ze dne 17. ledna 2001“), která stanoví:

„[...]

Vzhledem k tomu, že režim *must carry* je součástí audiovizuální politiky, která má umožnit televizním divákům přístup jak k subjektům televizního vysílání veřejné služby, tak k soukromým subjektům televizního vysílání, které převzaly závazek veřejné služby;

vzhledem k tomu, že účelem režimu *must carry* je chránit pluralistický a kulturní charakter nabídky programů v sítích kabelové televize a zajistit přístup k tomuto pluralismu všem televizním divákům;

vzhledem k tomu, že tento režim je nesporně odůvodněn důvody obecného zájmu;

vzhledem k tomu, že výběr soukromých stanic majících prospěch z režimu *must carry* je prováděn ve snaze o harmonizaci audiovizuálního prostředí v Belgii;

vzhledem ke konzultaci Francouzského společenství a Vlámského společenství;

vzhledem k tomu, že prospěch z *must carry* musí být vyhrazen určeným subjektům televizního vysílání jako protiplnění za významné povinnosti, které tyto subjekty převzaly;

vzhledem k tomu, že některé z těchto určených subjektů televizního vysílání plní poslání veřejné služby;

vzhledem k tomu, že pokud jde o asbl T  l   Bruxelles [dále jen ‚T  l   Bruxelles‘] a vzw TV Brussel, m  s   jim být prospěch z *must carry* p  zn  n za   celem podpory rozvoje m  stn   televize vysílající m  stn   zprávy ur  en   m  stn   veřejnosti;

vzhledem k tomu, že zrušení výhod vyplývajících z režimu *must carry* by mělo za následek ohro  en   samotn   existence těchto subjektů televizního vysílání, kter   by nemohly n  st vysok   náklady na přenos,

stanoví:

Článek 1. Provozovatel, kter  y je oprávněn provozovat s  t kabelov   televize v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město, je povinen v okam  ziku jejich vysílání a v plném rozsahu přenášet televizní programy následujících subjektů televizního vysílání:

1. Vlaamse Media Maatschappij n.v.
2. TV Brussel v.z.w.
3. Belgian business television n.v.
4. Media ad infinitum n.v.

5. TVi s.a.

6. [Télé Bruxelles]

7. Canal+ Belgique s.a. [nyní BeTV SA]

8. Satellimages s.a. [nyní TV5-Monde SA (dále jen ‚TV5-Monde‘)]

[...]“

- 5 Vyhláška ministra ze dne 24. ledna 2002, kterou se mění vyhláška ministra ze dne 17. ledna 2001 o určení subjektů televizního vysílání uvedených v čl. 13 druhé odrážce zákona ze dne 30. března 1995 o přenosových sítích televizního vysílání a provozování televizního vysílání v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město (*Moniteur belge* ze dne 16. února 2002, s. 6066, dále jen „vyhláška ze dne 24. ledna 2002“) doplnila článek 1 vyhlášky ze dne 17. ledna 2001 takto:

„9. Event TV Vlaanderen n.v.

10. YTV s.a.“

I - 11156

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 6 Žalobci v původním řízení jsou provozovatelé kabelových sítí, kteří zajišťují prostřednictvím kabelových sítí televizní přenos programů řady subjektů televizního vysílání zejména v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že prostřednictvím tohoto přenosu je dostupných přibližně čtyřicet kanálů v analogovém způsobu vysílání.

- 7 Dne 2. dubna 2001 podali tito provozovatelé kabelových sítí, každý v rozsahu, v němž byl dotčen, žalobu ke Conseil d'État, která směřovala ke zrušení vyhlášky ze dne 17. ledna 2001. Poté dne 17. dubna 2002 podali ke stejnému soudu společnou žalobu směřující ke zrušení vyhlášky ze dne 24. ledna 2002.

- 8 Rozsudkem ze dne 17. května 2006 Conseil d'État, který tyto jednotlivé žaloby spojil, odmítl žaloby podané Sociétés Intercommunales pour la Diffusion de la Télévision (Brutélé) jako nepřipustné z čistě formálních důvodů. Co se týče žalob podaných ostatními třemi provozovateli kabelových sítí, překládající soud zamítl většinu jejich žalobních důvodů. Zrušil nicméně vyhlášku ze dne 17. ledna 2001 v rozsahu, v němž stanoví udělení statusu nazvaného „must carry“ TV5-Monde z důvodu, že posledně uvedená, která je společností francouzského práva usazenou ve Francii, se jeví jako mezinárodní frankofonní kanál, jelikož má s Francouzským společenstvím – přestože orgán, který spadá pod toto společenství, drží omezený podíl na jeho kapitálu – příliš slabý vztah, než aby mohl být považován za „spadající“ pod toto společenství ve smyslu článku 13 zákona z roku 1995, a jelikož krom toho nic nenasvědčuje tomu, že TV5-Monde nepřevzala závazky, jejichž protiplněním je „must carry“.

- 9 Ve zbývajících částech Conseil d'État konstatuje, že žaloby, které mu byly předloženy, vyžadují výklad práva Společenství.

10 Dotčení provozovatelé kabelových sítí totiž jednak poukazují na to, že napadená opatření přiznávají soukromým subjektům televizního vysílání majícím status „must carry“ zvláštní právo, které v rozporu s čl. 3 odst. 1 písm. g) ES a článkem 10 ES, jakož i články 82 ES a 86 ES může narušit hospodářskou soutěž mezi subjekty televizního vysílání a znevýhodnit subjekty usazené v jiných členských státech, než je Belgické království, zatímco BeTV SA zaujímá dominantní postavení ve frankofonní Belgii na trhu placených televizí. Předkládající soud se přitom v tomto ohledu domnívá, že pojem „zvláštní právo“ ve smyslu článku 86 ES nebyl Soudním dvorem definován.

11 Uvedení provozovatelé kabelových sítí se mimoto domnívají, že napadená opatření jsou v rozporu s čl. 3 odst. 1 písm. g) ES, článkem 49 ES a 86 ES neodůvodněně brání volnému pohybu služeb omezením počtu dostupných kanálů a jejich vyšší nákladností, zatímco soukromé subjekty televizního vysílání mající status „must carry“ mají prospěch z povinnosti vysílání uložené provozovatelům kabelových sítí při jednáních o ceně za přístup. Předkládající soud přitom v tomto ohledu podotýká, že i když není pravda, že infrastruktura provozovaná dotčenými provozovateli kabelových sítí je naplněna, je naproti tomu možné, že by se zahraniční provozovatelé kabelových sítí, kteří hodlají být přenášeni v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město prostřednictvím kabelu, dostali vlivem napadených opatření do méně příznivého vyjednávacího postavení než soukromé subjekty televizního vysílání, které mají status „must carry“.

12 Za těchto podmínek se Conseil d'État rozhodl přerušit řízení ohledně těchto aspektů žaloby a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být povinnost uložená podniku zajišťujícímu kabelový přenos programů televizního vysílání [šířit] některé vymezené programy vykládána tak, že přiznává autorům těchto programů ‚zvláštní právo‘ ve smyslu článku 86 [ES]?

- 2) Je-li odpověď na první otázku kladná, musí být pravidla uvedená *in fine* čl. 86 odst. 1 [ES] (a sice „pravidla této smlouvy, zejména pravidla stanovená v článcích 12 [ES] a 81 [ES] až 89[ES]“) vykládána v tom smyslu, že členským státům není dovoleno ukládat podnikům zajišťujícím kabelový přenos programů televizního vysílání povinnost [šířit] některé televizní programy vysílané [soukromými] subjekty [televizního vysílání], které ale „spadají“ (ve smyslu [zákona z roku 1995]) pod určené orgány veřejné moci tohoto státu s tím důsledkem, že počet programů pocházejících z jiných členských států Evropské unie či ze třetích zemí, nebo od subjektů, které nepatří mezi tyto orgány veřejné moci, je snížen o počet programů, jejichž vysílání je uloženo?
- 3) Musí být článek 49 [ES] vykládán v tom smyslu, že se jedná o zakázanou překážku volného pohybu služeb, pokud může opatření přijaté členským státem, v projednávaném případě povinnost přenášet televizní programy v sítích kabelového přenosu, ať přímo, nebo nepřímo, skutečně, nebo potenciálně, narušit poskytování služeb z jiného členského státu příjemcům těchto služeb v prvním členském státě, k čemuž dojde, pokud je z důvodu tohoto opatření poskytovatel služeb v nevýhodném vyjednávacím postavení pro přístup k těmto sítím?
- 4) Musí být článek 49 [ES] vykládán v tom smyslu, že se jedná o zakázanou překážku, pokud opatření přijaté členským státem, v projednávaném případě povinnost přenášet televizní programy v sítích kabelového přenosu, je ve většině případů uděleno, z důvodu místa usazení oprávněných nebo jejich jiných vazeb s tímto členským státem, pouze podnikům usazeným v tomto členském státě, přičemž pro tuto překážku neexistuje odůvodnění vycházející z naléhavých důvodů obecného zájmu při zachování zásady proporcionality?“

K předběžným otázkám

K přípustnosti prvních dvou otázek týkajících se čl. 86 odst. 1 ES

- 13 Podstatou prvních dvou otázek předkládajícího soudu je, zda článek 86 ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové právní úpravě členského státu, jaká je dotčena v původním řízení, která stanoví, že soukromé subjekty televizního vysílání spadající pod orgány veřejné moci tohoto státu, které jimi byly určeny, mají právo, aby jejich televizní programy byly na základě povinnosti „must carry“ vysílány v plném rozsahu provozovateli kabelových sítí působícími na dotyčném území uvedeného státu.
- 14 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud jde o veřejné podniky a podniky, kterým členské státy přiznávají zvláštní nebo výlučná práva, tyto státy podle čl. 86 odst. 1 ES nepřijmou ani neponechají v platnosti opatření odporující pravidlům Smlouvy, zejména pravidlům stanoveným v člancích 12 ES a 81 ES až 89 ES.
- 15 Z jasného znění čl. 86 odst. 1 ES vyplývá, že tento článek nemá autonomní působnost v tom smyslu, že musí být čten ve spojení s ostatními relevantními pravidly Smlouvy (rozsudek ze dne 19. dubna 2007, Asemfo, C-295/05, Sb. rozh. s. I-2999, bod 40).
- 16 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že rozhodným ustanovením uvedeným Conseil d'État je článek 82 ES, podle kterého jeden nebo více podniků nesmí zneužívat dominantního postavení na společném trhu nebo na jeho podstatné části.

- 17 Podle ustálené judikatury Soudního dvora není pouhá skutečnost vytvoření dominantního postavení přiznáním zvláštních nebo výlučných práv ve smyslu čl. 86 odst. 1 ES jako taková neslučitelná s článkem 82 ES. Členský stát porušuje zákazy stanovené těmito dvěma ustanoveními pouze tehdy, je-li dotčený podnik veden k tomu, aby v důsledku pouhého výkonu jemu přiznaných zvláštních nebo výlučných práv zneužil svého dominantního postavení, nebo mohou-li tato práva vytvářet situaci, ve které je tento podnik veden ke zneužití dominantního postavení (rozsudky ze dne 23. května 2000, *Sydhavnens Sten & Grus*, C-209/98, Recueil, s. I-3743, bod 66; ze dne 25. října 2001, *Ambulanz Glöckner*, C-475/99, Recueil, s. I-8089, bod 39, a ze dne 30. března 2006, *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, C-451/03, Sb. rozh. s. I-2941, bod 23).
- 18 V důsledku toho vyvstává ve věci v původním řízení otázka, zda dotčená právní úprava, totiž zákon z roku 1995, jakož i vyhlášky ze dne 17. ledna 2001 a 24. ledna 2002, měla za následek nejenom přiznání zvláštních nebo výlučných práv ve smyslu čl. 86 odst. 1 ES soukromým subjektům televizního vysílání určeným těmito předpisy, ale zda vede rovněž ke zneužití dominantního postavení ve smyslu článku 82 ES.
- 19 Aby však Soudní dvůr mohl dát užitečnou odpověď na otázky, které mu byly položeny, je ještě nezbytné, aby vnitrostátní soudce vymezil skutkový rámec, ze kterého tyto otázky vycházejí, nebo alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na nichž jsou uvedené otázky založeny (viz v tomto smyslu usnesení ze dne 8. října 2002, *Viacom*, C-190/02, Recueil, s. I-8287, bod 15 a citovaná judikatura, jakož i rozsudek ze dne 17. února 2005, *Viacom Outdoor*, C-134/03, Sb. rozh. s. I-1167, bod 22).
- 20 V tomto ohledu judikatura Soudního dvora stanoví, že požadavek přesnosti skutkového kontextu platí zejména v oblasti hospodářské soutěže, jež je charakterizována komplexními skutkovými a právními poměry (viz rozsudek ze dne 13. dubna 2000, *Lehtonen a Castors Braine*, C-176/96, Recueil, s. I-2681, bod 22; výše uvedený rozsudek *Viacom Outdoor*, bod 23, a rozsudek ze dne 23. listopadu 2006, *Asnef-Equifax a Administración del Estado*, C-238/05, Sb. rozh. s. I-11125, bod 23).

- 21 V tomto případě nezávisle na otázce, zda byla zvláštní nebo výlučná práva přiznána soukromým subjektům televizního vysílání uvedeným ve vyhláškách ze dne 17. ledna 2001 a 24. ledna 2002, ani předkládací rozhodnutí, ani písemná vyjádření, ani vysvětlení podaná během jednání neposkytují Soudnímu dvoru skutkové a právní poznatky, které by mu umožnily určit, zda jsou splněny podmínky týkající se existence dominantního postavení nebo zneužívajícího jednání ve smyslu článku 82 ES. Konkrétně, překládající soud neuvedl, na kterém relevantním trhu a jakým způsobem by dotčené soukromé subjekty televizního vysílání měly individuální nebo kolektivní dominantní postavení.
- 22 Za těchto podmínek, jak tvrdí Belgian Business Television SA, Media ad infinitum SA, TV5-Monde, belgická vláda a Komise Evropských společenství, nemůže Soudní dvůr užitečně odpovědět na první dvě otázky.
- 23 Z toho vyplývá, že první dvě otázky položené předkládajícím soudem musí být prohlášeny za nepřipustné.

Ke třetí a čtvrté otázce, týkající se článku 49 ES

- 24 Podstatou těchto otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda článek 49 ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové právní úpravě členského státu, jaká je dotčena v původním řízení, která ukládá provozovatelům kabelových sítí působícím na dotyčném území tohoto členského státu, aby na základě povinnosti „must carry“ vysílali televizní programy vysílané soukromými subjekty televizního vysílání spadajícími pod orgány veřejné moci uvedeného státu, které jimi byly určeny.

- 25 Úvodem je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdilo několik dotčených účastníků řízení ve svých písemných vyjádřeních, nemůže být tato otázka přezkoumána s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o „univerzální službě“) (Úř. věst. L 108, s. 51; Zvl. vyd. 13/29, s. 367), jejíž článek 31 povoluje za určitých podmínek členským státům uložit povinnost „must carry“ zejména pro přenos televizních programů.
- 26 Jak totiž vyplývá z předkládacího rozhodnutí, tato směrnice, která není předmětem otázek položených Conseil d'État, není pro řešení sporu v původním řízení užitečná, jelikož, jak rovněž zdůraznila UPC během jednání, nebyla v platnosti k datu přijetí vyhlášek ze dne 17. ledna 2001 a 24. ledna 2002, u nichž má tento soud provést kontrolu legality v rámci uvedeného sporu.
- 27 Z toho vyplývá, že třetí a čtvrtá otázka musí být přezkoumány pouze s ohledem na článek 49 ES.
- 28 Podle ustálené judikatury Soudního dvora představuje vysílání televizních signálů, včetně těch vysílaných prostřednictvím kabelového přenosu, jako takové pohyb služeb ve smyslu článku 49 ES (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 30. dubna 1974, Sacchi, 155/73, Recueil, s. 409, bod 6; ze dne 18. března 1980, Debauve a další, 52/79, Recueil, s. 833, bod 8; ze dne 5. října 1994, TV10, C-23/93, Recueil, s. I-4795, bod 13, a ze dne 29. listopadu 2001, De Coster, C-17/00, Recueil, s. I-9445, bod 28).
- 29 Pokud jde o otázku, zda taková vnitrostátní právní úprava, jaká je předmětem věci v původním řízení, obsahuje omezení zakázané na základě článku 49 ES, je třeba připomenout, že rovněž podle ustálené judikatury Soudního dvora vyžaduje volný pohyb služeb nejen odstranění jakékoli diskriminace poskytovatele služeb usazeného

v jiném členském státě z důvodu jeho státní příslušnosti, ale rovněž odstranění jakéhokoli omezení, byť uplatňovaného bez rozdílu jak na tuzemské poskytovatele, tak na poskytovatele z jiných členských států, když je takové povahy, že může zakazovat činnosti poskytovatele usazeného v jiném členském státě, kde legálně poskytuje obdobné služby, bránit těmto činnostem nebo je činit méně atraktivními (viz zejména výše uvedený rozsudek *De Coster*, bod 29; rozsudky ze dne 8. září 2005, *Mobistar a Belgacom Mobile*, C-544/03 a C-545/03, Sb. rozh. s. I-7723, bod 29; ze dne 5. prosince 2006, *Cipolla a další*, C-94/04 a C-202/04, Sb. rozh. s. I-11421, bod 56, jakož i ze dne 11. ledna 2007, *ITC*, C-208/05, Sb. rozh. s. I-181, bod 55).

- 30 Soudní dvůr již krom toho rozhodl, že článek 49 brání použití jakékoliv vnitrostátní právní úpravy, která činí pohyb služeb mezi členskými státy obtížnější než čistě vnitrostátní pohyb služeb v určitém členském státě (viz výše uvedené rozsudky *De Coster*, bod 30; *Mobistar a Belgacom Mobile*, bod 30; *Cipolla a další*, bod 57, jakož i rozsudek ze dne 11. září 2007, *Schwarz a Gootjes-Schwarz*, C-76/05, Sb. rozh. s. I-6849, bod 67).
- 31 Na základě těchto pravidel se může práva na volný pohyb služeb dovolávat podnik vůči členskému státu, v němž je usazen, jestliže jsou služby poskytovány příjemcům usazeným v jiném členském státě, a obecněji ve všech případech, kdy poskytovatel služeb nabízí služby na území jiného členského státu než státu, v němž je usazen (viz zejména rozsudky ze dne 5. října 1994, *Komise v. Francie*, C-381/93, Recueil, s. I-5145, bod 14, a výše uvedený rozsudek *ICT*, bod 56).
- 32 V projednávaném případě je nutno konstatovat, že, jak správně tvrdí UPC, z pouhé skutečnosti, že subjekty televizního vysílání usazené v jiných členských státech, než je Belgické království, nemají na základě vnitrostátní právní úpravy dotčené v původním řízení v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město status „must carry“, musí, jelikož nemají na rozdíl od subjektů televizního vysílání majících tento status nepodmíněnou garanci přístupu do sítě držené provozovateli kabelových sítí v tomto regionu, vyjednávat podmínky takového přístupu s těmito provozovateli a soutěžit

za tímto účelem s ostatními subjekty televizního vysílání usazenými na území Belgického království nebo v jiných členských státech, které rovněž nemají takový status. Skutečnost, uvedená Télé Bruxelles a belgickou vládou během jednání, že žádný subjekt televizního vysílání usazený v jiném členském státě nepožádal o přidělení statusu „must carry“, není v tomto ohledu rozhodná.

33 Vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení tak přímo určuje podmínky přístupu na trh se službami v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město, jelikož ukládá poskytovatelům služeb usazeným v jiných členských státech, než je Belgické království, kteří nejsou touto právní úpravou určeni, zátěž, kterou nemají poskytovatelé služeb, kteří jsou jí určeni. Taková právní úprava tedy může bránit pohybu služeb mezi členskými státy (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 10. května 1995, *Alpine Investments*, C-384/93, Recueil, s. I-1141, bod 38, a výše uvedený rozsudek *De Coster*, bod 33).

34 Ze spisu jasně nevyplývá, zda článek 13 zákona z roku 1995 vyžaduje, aby subjekty televizního vysílání byly za účelem získání statusu „must carry“ usazeny v Belgii. Nicméně, i když by toto ustanovení mělo být chápáno tak, že nevyhrazuje výslovně uvedený status subjektům televizního vysílání usazeným v Belgii, pokud tento status představuje, jak uvedla sama belgická vláda, nástroj kulturní politiky mající zejména za cíl zajistit belgickým občanům přístup k místním a vnitrostátním zprávám, jakož i k jejich kultuře, může být přiznán subjektům televizního vysílání usazeným v Belgii spíše než subjektům usazeným v jiných členských státech, než je Belgické království.

35 Conseil d'État mimoto předkládacím rozhodnutím zrušila přiznání statusu „must carry“ jedinému subjektu televizního vysílání usazenému v jiném členském státě, než je Belgické království, z důvodu, že tento subjekt nemůže být považován za „spadající“ pod Francouzské společenství ve smyslu článku 13 zákona z roku 1995. Je tedy nesporné, že v důsledku tohoto rozhodnutí jsou nyní všechny subjekty

televizního vysílání mající tento status na základě vyhlášek ze dne 17. ledna 2001 a 24. ledna 2002 usazený v Belgii. Belgická vláda během jednání ostatně sama uvedla, že skutečnost, že jeden ze soukromých subjektů televizního vysílání mající takový status se nedávno rozhodl přemístit sídlo své hlavní provozovny do jiného členského státu, je prvek, který bude zohledněn za účelem posouzení nezbytnosti zachování uvedeného statusu, i když obsah programů vysílaných tímto subjektem se nezměnil.

36 Z toho vyplývá, že vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení má tedy rovněž za následek, že pohyb služeb mezi členskými státy je obtížnější než pohyb služeb uvnitř dotčeného členského státu.

37 V tomto ohledu není na rozdíl od toho, co tvrdila belgická vláda jak ve svých písemných vyjádřeních, tak během jednání, důležité, že uvedená právní úprava má rovněž omezující účinky vzhledem k soukromým subjektům televizního vysílání usazeným v Belgii, které nemají v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město status „must carry“. Aby totiž právní úprava představovala překážku pohybu služeb mezi členskými státy, není třeba, aby všechny podniky členského státu byly ve srovnání s podniky usazenými v jiných členských státech zvýhodněny. Stačí, když z této právní úpravy mají prospěch určité podniky usazené na vnitrostátním území (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 25. července 1991, Komise v. Nizozemsko, C-353/89, Recueil, s. I-4069, bod 25).

38 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení představuje omezení volného pohybu služeb ve smyslu článku 49 ES.

- 39 Podle judikatury Soudního dvora může být takové omezení základní svobody zaručené Smlouvou odůvodněno, pokud odpovídá naléhavým důvodům obecného zájmu, pokud je způsobilé zaručit uskutečnění cíle, který sleduje, a pokud nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (viz zejména rozsudky ze dne 5. června 1997, SETTG, C-398/95, Recueil, s. I-3091, bod 21; ze dne 28. října 1999, ARD, C-6/98, Recueil, s. I-7599, body 50 a 51, jakož i výše uvedený rozsudek Cipolla a další, bod 61).
- 40 Co se zaprvé týče cíle sledovaného vnitrostátní právní úpravou dotčenou v původním řízení, belgická vláda tvrdí, že jejím účelem je chránit pluralistický a kulturní charakter nabídky programů v sítích kabelové televize a zajistit všem televizním divákům přístup k pluralismu a rozmanitosti programů, zejména zajištěním toho, že belgičtí občané dvojjazyčného regionu Brusel-hlavní město nebudou zbaveni přístupu ke zprávám místní a vnitrostátní povahy a ke své kultuře. Tato právní úprava tak směřuje k harmonizaci audiovizuálního prostředí v Belgii.
- 41 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora může kulturní politika představovat naléhavý důvod obecného zájmu odůvodňující omezení volného pohybu služeb. Zachování pluralismu, které tato politika zajišťuje, je totiž spojeno se svobodou projevu, jak je chráněna článkem 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, přičemž tato svoboda patří mezi základní práva zaručená právním řádem Společenství (viz rozsudek ze dne 25. července 1991, Collectieve Antennevoorziening Gouda, C-288/89, Recueil, s. I-4007, bod 23; výše uvedený rozsudek Komise v. Nizozemsko, bod 30; rozsudek ze dne 3. února 1993, Veronica Omroep Organisatie, C-148/91, Recueil, s. I-487, bod 10, a výše uvedený rozsudek TV10, bod 19).
- 42 Je tudíž třeba připustit, že vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení sleduje cíl obecného zájmu, neboť směřuje k zachování pluralitního charakteru

nabídky televizních programů v dvojjazyčném regionu Brusel-hlavní město, a že se tak začleňuje do kulturní politiky, která má za cíl zabezpečovat v audiovizuálním odvětví svobodu projevu různých složek, zejména sociálních, kulturních, jazykových, náboženských a filozofických, existujících v tomto regionu.

43 Co se zadruhé týče otázky, zda uvedená právní úprava je vhodná k zajištění realizace sledovaného cíle, je třeba připustit, jak správně uvedl generální advokát v bodě 13 svého stanoviska, že vzhledem k dvojjazyčnému charakteru regionu Brusel-hlavní město představuje taková vnitrostátní právní úprava, jaká je dotčena v původním řízení, vhodný prostředek k dosažení uvedeného kulturního cíle, neboť je zejména způsobilá v tomto regionu umožnit televizním divákům, jejichž jazykem je nizozemština, přístup k síti provozovatelů kabelových sítí zajišťujících kabelový přenos na tomto území, k televizním programům majícím kulturní a jazykový vztah k Vlámckému společenství, a televizním divákům, jejichž jazykem je francouzština, obdobný přístup k televizním programům majícím kulturní a jazykový vztah k Francouzskému společenství. Taková právní úprava tedy zajišťuje televizním divákům uvedeného regionu, že nebudou zbaveni přístupu k místním a vnitrostátním zprávám ve svém vlastním jazyce ani přístupu k programům představujícím jejich kulturu.

44 Co se týče zatřetí nezbytného charakteru právní úpravy dotčené v původním řízení k dosažení sledovaného cíle, je třeba zdůraznit, že i když je zachování pluralismu prostřednictvím kulturní politiky spojeno se základním právem na svobodu projevu, a že tudíž vnitrostátní orgány disponují v tomto ohledu širokou posuzovací pravomocí, požadavky vyplývající z opatření určených k provedení takové politiky nesmí být v žádném případě nepřiměřené ve vztahu k uvedenému cíli a způsoby jejich použití nesmí zahrnovat diskriminaci na úkor příslušníků jiných členských států (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 28. listopadu 1989, Groener, C-379/87, Recueil, s. 3967, bod 19, a ze dne 12. června 2003, Schmidberger, C-112/00, Recueil, s. I-5659, bod 82).

- 45 Taková právní úprava nemůže zvláště odůvodňovat výkon diskreční pravomoci ze strany vnitrostátních orgánů, který je s to zbavit ustanovení práva Společenství týkající se základní svobody jejich užitečného účinku (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 20. února 2001, Analir a další, C-205/99, Recueil, s. I-1271, bod 37, a ze dne 22. ledna 2002, Canal Satélite Digital, C-390/99, Recueil, s. I-607, bod 35).
- 46 Přiznání statusu „must carry“ musí tedy nejprve vycházet, jak tvrdí Komise, z transparentního řízení založeného na kritériích, která jsou subjektům televizního vysílání dopředu známá, aby nedošlo k tomu, že posuzovací pravomoc, kterou mají členské státy, bude vykonávána svévolným způsobem. Každý subjekt televizního vysílání musí být především schopen předem určit povahu a rozsah přesných podmínek, jež mají být splněny, jakož i závazků veřejné služby, kterými je případně vázán, aby získal tento status. V tomto ohledu nemůže být pouhé vyhlášení zásad a cílů obecné politiky v důvodové zprávě právní úpravy považováno za dostačující.
- 47 Přiznání statusu „must carry“ musí být dále založeno na objektivních kritériích, která jsou vhodná k zajištění pluralismu a případně umožňují prostřednictvím závazků veřejné služby přístup zejména k vnitrostátním a místním zprávám na dotyčném území. Takový status tak nemůže být automaticky přiznán všem televizním kanálům vysílaným stejným soukromým subjektem televizního vysílání, ale musí být striktně omezen na ty, jejichž celkový obsah programů je způsobilý takový cíl uskutečnit. Mimoto počet kanálů vyhrazených soukromým subjektům televizního vysílání majícím uvedený status nesmí zjevně překročit to, co je nezbytné pro uskutečnění tohoto cíle.
- 48 Konečně kritéria, na jejichž základě je status „must carry“ přiznáván, nesmí být diskriminační. Zvláště nemůže být přiznání tohoto statusu ani z právního, ani

z faktického hlediska podřízeno požadavku usazení na vnitrostátním území (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 16. prosince 1992, Komise v. Belgie, C-211/91, Recueil, s. I-6757, bod 12).

49 Mimoto, je-li možné, aby požadavky pro přiznání statusu „must carry“, i když by byly použitelné bez rozdílu, byly splněny snadněji subjekty televizního vysílání usazenými na vnitrostátním území, zejména z důvodu obsahu vysílaných programů, musí být nezbytné pro dosažení sledovaného legitimního cíle obecného zájmu.

50 Předkládajícímu soudu přísluší, aby s ohledem na poznatky ze spisu, který mu byl předložen, přezkoumal, zda vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení splňuje tyto podmínky.

51 Na třetí a čtvrtou otázku je tedy třeba odpovědět tak, že článek 49 ES musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové právní úpravě členského státu, jaká je dotčena v původním řízení, která ukládá provozovatelům kabelových sítí působícím na dotyčném území tohoto členského státu, aby vysílali na základě povinnosti nazvané „must carry“ televizní programy vysílané soukromými subjekty televizního vysílání spadajícími pod orgány veřejné moci uvedeného státu, které byly posledně uvedenými orgány určeny, pokud tato právní úprava:

— sleduje cíl obecného zájmu, jako je zachování pluralistického charakteru nabídky televizních programů na tomto území ve shodě s kulturní politikou téhož členského státu, a

- není nepřiměřená ve vztahu k tomuto cíli, což znamená, že provádění této úpravy musí vycházet z transparentního řízení založeného na objektivních, nediskriminačních a dopředu známých kritériích.

52 Předkládajícímu soudu přísluší, aby určil, zda jsou uvedené podmínky splněny.

K nákladům řízení

53 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 49 ES musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové právní úpravě členského státu, jaká je dotčena v původním řízení, která ukládá provozovatelům kabelových sítí působícím na dotyčném území tohoto členského státu, aby vysílali na základě povinnosti nazvané „must carry“ televizní

programy vysílané soukromými subjekty televizního vysílání spadajícími pod orgány veřejné moci uvedeného státu, které byly posledně uvedenými orgány určeny, pokud tato právní úprava:

- **sleduje cíl obecného zájmu, jako je zachování pluralistického charakteru nabídky televizních programů na tomto území ve shodě s kulturní politikou téhož členského státu, a**

- **není nepřiměřená ve vztahu k tomuto cíli, což znamená, že provádění této úpravy musí vycházet z transparentního řízení založeného na objektivních, nediskriminačních a dopředu známých kritériích.**

Předkládajícímu soudu přísluší, aby určil, zda jsou uvedené podmínky splněny.

Podpisy.